

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa D. Sp. z o.o. w K.

przeciwko Związkowi (...) w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być, wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie

ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

W ocenie skarżącego wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) został wydany w sposób dowolny, po dokonaniu niezasadnej nadinterpretacji przepisów prawa materialnego. Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzebą wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie:

1. art. 509 k.c. poprzez orzeczenie o formalnych wymogach cesji wierzytelności dokonywanych przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, zwłaszcza jeśli chodzi o określenie i indywidualizację wierzytelności z tytułu poniesionych przez nie w przeszłości nakładów, podlegających rozliczeniu i opodatkowaniu w bieżącej działalności gospodarczej oraz konieczności odniesienia się do instytucji cesji wierzytelności z udziałem podmiotów gospodarczych, mających obowiązek dokumentować swoją działalność, zgodnie z wymogami prawa podatkowego;

2. art. 65 k.c. przez odniesienie się do wykładni sądowej dokumentów przedstawionych przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, w tym przypadku umowy cesji wierzytelności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie we wniosku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do sformułowania zagadnienia prawnego oraz przedstawienia pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na rzeczywiste istnienie powołanej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Zagadnienie prawne wymaga przytoczenia argumentów wskazujących na istniejące w nauce lub orzecznictwie rozbieżne oceny prawne, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi

odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Tych wymagań nie spełnia ani wątpliwość ujęta w punkcie pierwszym ani też nie wyjaśniono z jakich przyczyn dotychczasowe obszerne orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące zarówno art. 506 jak i art. 65 k.c. skarżący uznaje za niewystarczające i dlatego. Ponadto, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został skonstruowany w sposób wskazujący na próbę podważenia ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, co z uwagi na treść art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest niedopuszczalne, również na etapie tzw. przedsądu.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw